

РЕШЕНИЕ

№ 5457

гр. София, 27.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 16.04.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разгледа дело номер **1325** по описа за **2021** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на адв. М. П., като пълномощник на П. Х. Н. от [населено място], срещу РЕШЕНИЕ от 04.12.2020г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 101^{-ви} състав, по н.а.х. дело №16/2020г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалваното съдебно решение, като постановено в нарушение на материалния и на процесуалния закон. Поддържа, че първостеренният съд неправилно и превратно е тълкувал доказателствата, събрани по делото, като е достигнал до необоснован фактически и правен извод за извършено нарушение, без да обсъди обстоятелството, че с процесното Наказателно постановление (НП), на Н. е било повдигнато обвинение за едновременно и кумулативно неизпълнение на две от трите законово предвидени хипотези/изпълнителни деяния на разпоредбата на чл. 173, ал. 3 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП). Твърди, че наказаното лице безспорно е имало право на отказ да бъде изследвано с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта, съгласно нормата на чл. 3а от Наредба № 1 от 19 юли 2017 г. за реда за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози (Наредба № 1 от 19 юли 2017 г.), след като доброволно се е явило и

подложило на медицинско лабораторно изследване. Допълва се, че на Н. не е дадена възможност да избере (доброволно и свободно) по кой от двата законово предвидени начина да бъде изследван. Касаторът приема, че с процесното НП му е вменено неизпълнение в условията на кумулативност едновременно, че е отказал да бъде изпробван с техническо средство и е отказал да изпълни предписанията за изследване с доказателствен анализатор или с извършване на химическо лабораторно изследване чрез вземане на кръвни проби. Освен това първостепенният съд е пропуснал да обсъди и оцени извършените два пъти проверки за установяване концентрацията на алкохол в кръвта на Н. с медицинско лабораторно изследване в УМБАЛ „Св. А.“. Изтъква, че наличието на химическо изследване дерогира търсенето на административна отговорност спрямо изследваното лице в хипотезата при направен отказ от извършване на проверка с техническо средство – чл. 174, ал. 3, пр. 1^{BO} ЗДвП, след като са били взети кръвни проби и е било извършено химическото изследване. Смята, че хипотезите на чл. 174, ал. 3 ЗДвП и Наредба № 1 от 19 юли 2017 г. дават право на всяко едно изследвано лице да направи отказ от извършване на проверката с техническо средство по реда на чл. 3а, т. 1 от Наредбата, като за целта нарушителят се задължава доброволно да избере един от двата начина да му бъде установена концентрацията на алкохол в кръвта. Едва при неизпълнение едновременно на първата и втората хипотеза на чл. 174, ал. 3 ЗДвП, в случай когато на изследваното лице е било извършено химическо лабораторно изследване, на нарушителя следва да се реализира административнонаказателна отговорност. Сочи аргументи, за това че вземането на биологични проби с цел извършване на химическо лабораторно изследване не е извършено по надлежния ред. Прави искане да бъде отменено Решението на първостепенния съд и вместо него, по същество на спора, да бъде отменено и НП №19-4332-023309/11.11.2019г., издадено от началник група към Отдел „Пътна полиция“ на Столичната дирекция на вътрешните работи. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът - СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ (СДВР), Отдел „Пътна полиция“, редовно уведомен за образуваното касационно производство, не се представлява по делото и не изразява становище по жалбата.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор Н. от Софийска градска прокуратура (СГП), дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното: Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С НП № 19-4332-023309/11.11.2019 г., на касатора П. Х. Н. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 (две хиляди) лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца, на основание чл. 174, ал. 3, пр. 1^{BO} ЗДвП (приложимата редакция ДВ бр. 60/2012 г.), за това, че на 14.04.2019 г., около 11:40 часа, в [населено място], управлява лек автомобил „А.“ с държавен контролен номер (ДК №) С., по [улица]от [улица]към [улица], като при бл. 551 при извършена проверка отказва да бъде изпробван за употреба на алкохол или друго упойващо вещество с техническо средство Алкотест дрегер 7410+ С № 0296, с което е нарушил разпоредбата на чл. 174, ал. 3, пр. 1^{BO} ЗДвП. Издаден му е талон за

медицинско изследване № 0058617.

С процесния съдебен акт е ПОТВЪРДЕНО НП № 19-4332-023309/11.11.2019 г.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл. 47, ал. 2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен АУАН, който е бил предявен на нарушителя. При съставяне на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компрометират отразените в него фактически констатации. Както в АУАН, така и в оспореното НП, достатъчно ясно и недвусмислено е описано нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Въз основа на събраните доказателства първостепенният съд е приел, че касаторът Н. е извършил вмененото му нарушение на чл. 174, ал. 3 ЗДвП, във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Тези изводи се споделят изцяло от настоящия решаващ състав.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 101^{-ви} с-в.

Съгласно норма на чл. 174, ал. 3 ЗДвП (в приложимата ѝ редакция) водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол или упойващи вещества или не изпълни предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от 2 години и глоба 2000 лева.

В случая, по същество, касаторът Н. не оспорва фактите, а именно, че на 14.04.2019 г., около 11:40 часа, на посоченото в АУАН място, след като е бил поканен от контролните органи, е отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол или упойващи вещества и му е издаден талон за медицинско изследване № 0058617. Тези факти са безспорно установени и с приетите и неоспорени в съдебното производство пред СРС писмени и гласни доказателства. Освен това, съгласно приложимата норма на чл. 189, ал. 2 ЗДвП, редовно съставеният АУАН има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. В процесния случай, актосъставителят и свидетелят, посочен в АУАН са се подписали под съдържащите се в него констатации относно установените факти при извършване на нарушението. Към момента на съставяне на АУАН посоченият като нарушител П. Н. не е възразил срещу съдържащите се в акта фактически констатации. Възражения по отношение на факта на отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол или упойващи вещества по същество не се съдържат както в жалбата срещу НП, така и в касационната жалба и не са ангажирани каквито и да е доказателства, които да опровергават съдържащите се в АУАН фактически констатации.

В обжалваното съдебно решение първостепенният съд е изложил изчерпателни мотиви за липса на процесуални нарушения при съставянето на АУАН и на процесното НП, които да са от категорията на съществените и които да са ограничили правото на защита на наказаното лице, както и за съответствието им с материалния закон. В разпоредбата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП (цитиран по-горе) между двете предложения е използван съюзът „или“. Предвидено е да бъде санкциониран отказът

на водача да му бъде извършен тест с техническо средство или неизпълнението на предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта. Изрично в НП е посочено, че наказанието се налага на основание чл. 174, ал. 3, пред. 1^{-во} ЗДвП и тази хипотеза е доказана по безспорен начин от събраните свидетелски показания и писмени доказателства. За да възникне отговорността по чл. 174, ал. 3, пред. 1^{-во} ЗДвП не е необходимо, както счита касаторът, да е реализиран кумулативно и съставът на чл. чл. 174, ал. 3, пред. 2^{-ро} ЗДвП – водачът да не изпълни предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му. В конкретния случай безспорно се установява, че Н. е отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол или упойващи вещества. Визираното нарушение е с формален характер, а основание за ангажиране на административнонаказателната отговорност е отказът на водача да му бъде извършена проверка по надлежния ред, който отказ е безспорно установен от доказателствата по делото. Всеки водач на пътно превозно средство е длъжен, тогава, когато искането за проверка е направено от компетентните органи и в съответствие със закона, да извърши проверката. Отказът от извършването на проверката законодателят обвързва с неблагоприятните прави последици на установено съдържание на алкохол в кръвта над допустимото.

Наказанието е наложено за реализиран административнонаказателен състав по чл. 174, ал. 3, пред. 1^{-во} ЗДвП, като фактическите обстоятелства във връзка с този състав са точно и безпротиворечиво описани в АУАН и в НП. Словесно в АУАН и в НП ясно е описан отказът да бъде проверен с техническо средство, както и в НП изрично е посочено цифровото приложение на предложение 1^{-во} на чл. 174, ал. 3 ЗДвП, поради което несъмнено е за какво е ангажирана отговорността. Съдът намира, че дори и да се извърши впоследствие медицинско изследване, то това не би освободило касатора от административнонаказателна отговорност, тъй като с медицинското изследване не се санира отказът да бъде извършена проверка с техническо средство.

Наведените от касатора доводи за допуснати нарушения при извършването на медицинското изследване и вземане на биологични проби за лабораторно изследване, настоящият съдебен състав намира за неотнормими към предмета на спора. Лицето е било наказано заради отказа му да се подчини на полицейското разпореждане и да съдейства за установяване на действителната концентрация на алкохол в кръвта чрез извършването на тест с техническо средство. Всички извършени след това действия от страна на касатора не са се отразили върху съставомерността на нарушението.

Направеното от страна на оспорващия възражение, че действията на органите на реда не са били съобразени с разпоредбата на чл. За от Наредба № 1 от 19 юли 2017 г., съдът намира за неоснователно. Според посочената разпоредба установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване, т.е нормата предвижда два алтернативни способа за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта – с доказателствен анализатор или с медицинско и лабораторно изследване. В случая нарушителят е отказал изследването с доказателствен анализатор, поради което му е издаден талон за изследване, въз основа на който по своя преценка той може да направи медицинско и химическо лабораторно изследване. Въз основа на посоченото, по никакъв начин не е нарушено правото на избор на

лицето относно способа за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта, защото с отказа си от доказателствения анализатор (дрегера), той сам се е лишил от възможността да използва единия от двата възможни способа. Недопустимо е от този отказ, който сам по себе си представлява административно нарушение, противоправно и наказуемо деяние, нарушителят да черпи благоприятни за себе си последици. Следва да отчита и фактът, че целта на закона е да се осигури безопасността на движението по пътищата.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав,

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 04.12.2020г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 101^{-ви} състав, по н.а.х. дело №16/2020г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.